

Strta pômlad.

Pogled obupen moji duši
 Na zôrno pômlad — strto v suši . . .
 Kakó se lepa je dramila
 Iz čudovitih zêmlje tal,
 Po drevju prvi cvet razvila,
 Zelênju prvo dala kal!
 Vesel pozdravljaj in hvaležno
 Vrtár je skrbni cvetje nežno
 Sadóv najlepših upajóč — —
 Zaman! Vročíne žarek žgóč
 Zamóril cvetju rojstvo mládo,
 Zamóril slednjo v prsih nado . . .
 Vrtár pohaja vrt molcé,

Na drevje prazno se ozira,
 In v prsih mu srcé umira,
 Na čelo vstajajo meglé:
 Saj s pôpjem, cvetjem v mladem vrti
 Sadóvi tudi so mu strti.

Pogled obupen moji duši
 Na zôrno pômlad — strto v suši . . .
 — — — — —
 Na vas, mladine bódri vzôri,
 Ki vas požíga strastij žar:
 Na cvetje, ki zaman govôri
 O njega sadju — rod-vrtár . . .

M. Opeka.

Ave Maria!

Večerni zvon, o mili zvon!
 Ko zarja z modre nam višave
 Zvezdá naznanja milijon,
 Naznanjaš ti zemljanom: ave,
 Ave Maria!

Večerni ptice spev pojó,
 Drobi že slavec iz goščave,
 Da spevov se čarobnih sto
 Z zvonjenjem zлива v jeden: ave,
 Ave Maria!

Obriše s čela potnik znoj.
 Na sredi postoji dobrave.
 In sladek ga navdá pokój,
 Ko tiho moli v srcu: ave,
 Ave Maria!

Večerni zvon, o mili zvon,
 Tvoj glas poslušam iz daljave.
 Telesnih več ne čutim spon,
 Srcé topí se, moli: ave,
 Ave Maria!

Moj duh pozabi téh dolin,
 Na kraj nebeške misli slave,
 Kjer bode zemlje sólzne sin
 Na veke klical blažen: ave,
 Ave Maria!

Anton Medved.

Mladíke.

1.
 Naše viharo življenje je šola
 Sólznega dola,
 Ko se je človek naučil živeti,
 Mora umreti.

2.
 Kar je brez sténja olje,
 To je človek brez volje.

3.
 Mnogi pozná le po tem, da živi,
 Ker se od dneva do dneva redi.

4.
 Bòlj, kot besede srcá najmečje,
 Prija tolažba nam tá,
 Ako nas kdo za trpine večje,
 Kot smo v resnici, imá.

Resnica le ti bodi v čisti,
 Ki govore jo té mladíke:
 Če niso nove misli,
 Vsaj nove so oblike.

Anton Medved.

